

K br. 15/13

U IME CRNE GORE

OSNOVNI SUD U BIJELOM POLJU, sudija pojedinac Ivan Adamović, uz učešće namještenika suda Draginje Bošković, kao zapisničara, rješavajući po optužnici Osnovnog državnog tužilaštva u Bijelom Polju, Kt. br. 533/10 od 14. 04. 2011. godine, podnijetoj protiv okrivljenog Z.A., iz Bijelog Polja, zbog krivičnog djela pronevjera iz čl. 420 st. 2 u vezi st. 1 Krivičnog zakonika, nakon održanog glavnog i javnog pretresa u prisustvu zamjenika ODT-a S.S., punomoćnika oštećenog, S.M.a, okrivljenog Z.A. i njegovog branioca adv. H. A., donio je i javno objavio, dana 22. 02. 2013 godine,

P R E S U D U

Okrivljeni Z.A., od oca R. i majke N., rođene M., rođen 04. 10. 1985 godine u Bijelom Polju, sa prebivalištem u mjestu rodjenja, naselje Nikoljac, državljanin Crne Gore, neoženjen, pismen, sa završenom srednjom školom, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan,

K R I V J E

Zato što je:

U vremenu od 24. 12. 2009 do 14. 05. 2010 godine, kao službenik Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine, u namjeri da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, prisvojio vrijednosne papire - vinjete u ukupnoj vrijednosti od 14.384,00€, koje su mu povjerene u radu u svrhu naplate eko naknada na GP Dobrakovo, opština Bijelo Polje,

-čime je izvršio krivično djelo pronevjera iz čl. 420 st. 2 u vezi st. 1 Krivičnog zakonika,

-pa mu sud primjenom citiranog zakonskog propisa i čl. 2, 4, 5, 13, 15, 32, 36, 42, 52, 53 i 54 Krivičnog zakonika (Kz-a) i čl. 226, 229, 239 i 374 Zakonika o krivičnom postupku (Zkp-a), i zriče,

U SLOVNU OSUDU

Kojom mu utvrđuje kaznu zatvora od 1 (jedne) godine i istovremeno određuje da se ista neće izvršiti ukoliko okrivljeni u roku od 2 (dvije) godine ne izvrši novo krivično djelo.

Okrivljeni se obavezuje da na ime paušala plati ovom sudu iznos od 45,00 €, kao i na ime ostalih troškova krivičnog postupka iznos od 165,00€, koje iznose će uplatiti na račun Budžeta Crne Gore br. 832-151-35, u roku od 15 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, s tim što je dokaz o uplati istih dužan dostaviti krivičnoj pisarnici ovog suda.

Okrivljeni se istovremeno obavezuje da oštećenom Ministarstvu održivog razvoja i turizma, ranije Ministarstvo uređenja prostora i zaštite životne sredine (u daljem tekstu Ministarstvo), na ime imovinsko pravnog zahtjeva, plati iznos od 14.384,00€, u roku od 15 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Osnovnog državnog tužilaštva u Bijelom Polju Kt. br. 533/10 od 14. 04. 2011 godine, optužen je Z.A., iz Bijelog Polja, da je izvršio krivično djelo pronevjera iz čl. 420 st. 2 u vezi st. 1 Krivičnog zakonika,

sa činjeničnim i pravnim opisom kao u izreci presude.

U završnoj riječi zamjenik ODT-a je izjavio da ostaje pri ranije datoj završnoj riječi, kada je izjavio da je izvedenim dokazima utvrđeno a samim tim i dokazano, da je okriviljeni počinio krivično djelo koje mu je stavljen na teret. Predlažio je sudu da okriviljenog oglasi krivim i da mu izrekne kaznu zatvora.

Punomoćnik oštećenog S.M., u završnoj riječi, je izjavio da se pridružuje krivičnom gonjenju protiv okriviljenog i postavio je imovinsko-pravni zahtjev u iznosu od 14.384,00 €.

Okriviljeni Z.A. u svojoj odbrani datoj tokom istrage u bitnom je naveo da je počev od 15. 06. 2008 godine, bio zaposlen u Ministarstvu uređenja prostora i zaštite životne sredine, na poslovima naplate eko naknade na GP Dobrakovo, sve do 14. 05. 2010 godine kada mu je saopšteno da više ne dolazi na posao. Istakao je da je tačno da je 24. 12. 2009 godine zadužio 1.190 vinjeta u ukupnoj vrijednosti od 27.900,00€ kojom prilikom je i potpisao zaduženje i da je dana 02. 02. 2010 godine zadužio vinjete u vrijednosti od 2.850,00€ koje je takođe potpisao. Naveo je i da je bio otsutan dana 14. 05. 2010 godine kada su službenici Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine, izvršili kontrolu i sravnjavanje vinjeta na GP Dobrakovo, jer je prethodno radio noćnu smjenu, pa iz tih razloga nije mogao prisustvovati kontroli. Nakon toga prestao mu je radni odnos kod poslodavca a preostale vinjete je uzeo i odnio kući gdje su i ostale do dana 26. 08. 2010 godine. U međuvremenu su ga službenici Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine kontaktirali putem telefona da dođe u Podgoricu kako bi se razdužio. Naveo je da je išao kako bi se razdužio ali da su službenici Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine tom prilikom bili zauzeti a saopštili su mu da dođe drugi dan. Naveo je i da nije mogao da ode drugi put u Podgoricu, jer je imao zdravstvenih problema. U svojoj odbrani okriviljeni je naveo da je do primopredaje vinjeta došlo dana 26. 08. 2010 godine u prostorijama Uprave policije PJ Bijelo Polje i da je vinjete predao službeniku Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine A. S. u ukupnoj vrijednosti od 13. 644,00€ a ne u iznosu koji se navodi u obavještenju Ministarstva od 28.028,00€ za koliko tvrde da im nije vratio. Kazao je i da ne spori preostali dug i da postoji mogućnost da nađe vinjete, jer kako navodi, vinjete su duže vremena stajale u njegovoj kući u kojoj su izvođeni različiti građevinski radovi, pa su možda negdje zaturene. U odbrani datoj tokom istrage, okriviljeni je tvrdio da nije imao namjeru da pronevjeri vrijednosne papire koji su mu dati u rad kako bi iste prodavao na GP Dobrakovo i dodao je da od momenta kada je zaposlen pa sve do dana, kada je izvršen zadnji popis nije imao nikakav manjak. Okriviljeni je istakao i da će preostali manjak uplatiti ukoliko ne pronađe vinjete.

Na glavnem pretresu od 21. 09. 2011. godine, u fazi dokaznog postupka okriviljeni je izjavio da je u svojoj kući pronašao još jedan broj vinjeta obećavši da će ih predati sudu na sledećem glavnom pretresu.

Na ranijem glavnom pretresu okriviljeni je ponovio odbranu datu u istrazi dodajući da je svoj rada za Ministarstvo, radio zakonito i nije imao nikakav manjak. Okriviljeni je dalje naveo da se njegov posao sastojao u prodavanju vinjeta licima koja bi došla na granični prelaz vozilom sa stranim registarskim oznakama. Pojasnio je da, licima na čijim vozilima sa stranim registarskim oznakama bi već postojala vinjeta nalijepenja na šoferšajbni, nijesu prilazili radi prodaje vinjeta, obzirom da bi se vizuelno ustanovilo da posjeduje važeću vinjetu za tu godinu. Upitan za navode iznešene na ranijem glavnom pretresu kako je pronašao još jedan broj vinjeta, kazao je da nije pronašao nove vinjete u svojoj kući već samo one koje je razdužio u policiji, dodajući da je kući zapravo pronašao samo tzv. "Paragon blokove".

U ponovnom postupku ponovio je ranije date odbrane, dodajući da je radni odnos kod Ministarstva zasnovao po osnovu ugovora o djelu a prestao mu je sporazumno. Kazao je još da je iznos pazara kontinuirano opadao sa protekom vremena i da je poslednjih godina njegovog rada bio najmanji. Dodao je još da je radio noćnu smjenu zajedno sa L. Z. i K. Mi. i kada je završio smjenu otišao je kući a kasnije tog dana je saznao da je trebao da bude popis kome on nije prisustvovao. Kazao je još da ga je dva dana nakon što je poslednji put radio pozvala A. S. i prenijela mu kako su mu iz Ministarstva saopštili da više ne dolazi na posao.

U završnoj riječi okrivljeni Z. je izjavio da u potpunosti prihvata završnu riječ svog branioca, koji je u istoj izjavio, da ostaje pri ranije datim završnim riječima, kada je istakao da je jedini logičan zaključak na kraju krivičnog postupka, taj da je okrivljeni Z. A. u svojoj odbrani govorio istinu, iz razloga što su njegovu odbranu potvrdili svi izvedeni dokazi tokom postupka. Tokom postupka utvrđeno je da je na prodaji "E.T." radio dvije godine. Utvrđeno je da je za taj period svakih 15 dana, zaključno sa 14.05.2010 godine, radjen popis i da nikada nije imao manjak, koji bi doveo u sumnju njegov rad. Utvrđen je i mehanizam prodaje vinjeta a moguće ih je prodati samo na graničnom prelazu, utvrđeno je i to da okrivljeni sa još nekoliko svojih kolega nije prisustvovao popisu dana 14.05.2010 godine, iz razloga što je prethodne noći radio treću smjenu a nikako iz razloga da bi izbjegao popis toga dana. Takodje je nesporno utvrđeno da, od toga dana na graničnom prelazu u svojstvu radnika na prodaji "E.T." nije prilazio, obzirom da mu je tog dana putem telefona saopšteno da više ne dolazi na posao a naknadno je izmedju njega i oštećenog i potpisani sporazum o prestanku radnog odnosa na ovaj dan. Naveo je još da je za postojanje ovog krivičnog djela potrebno, da je prisvajanje činjeno u namjeri da se sebi pribavi protvpravna imovinska korist, kao i to da je djelo moguće izvršiti samo sa umišljajem. Mehanizam prodaje E.T., podrazumijeva prodaju samo na graničnom prelazu, pa se postavlja pitanje na koji način i kojim činjenicama je tužilac sudu pružio dokaze u pravcu postojanja umišljajaja kod okrivljenog, a što je bio dužan učiniti.

Kod napijed utvrđenog mehanizma prodaje, kojeg je okrivljeni itekako bio svjestan, obzirom da je bez greške radio dvije godine, ostaje nedokazana i namjera pribavljanja protivpravne imovinske koristi koja je takodje bitan elemenat ovog krivičnog djela. Kazao je i da je imovinsko pravni zahtjev, opredijeljen visoko iz razloga što se u ovoj situaciji ne može poći od pretpostavke da je Ministarstvo pretrpjelo štetu od 14.384,00 € iz prostog razloga što nije dokazano da su predmetne vinjete bile prodate, tako da jedina šteta koja bi eventualno mogla postojati, jeste novčani iznos koji je potrošen samo za štampanje tih papira-vinjeta. Kazao je još i da Ustav Crne Gore i Zakonik o krivičnom postupku garantuju i predpostavljaju nevinost svakog okrivljenog u krivičnom postupku dok se njegova krivica izvedenim dokazima tokom postupka ne utvrdi. Tužilac na kome je teret dokazivanja nije pružio sudu niti jedan dokaz koji dovodi u sumnju a kamoli koji dokazuje krivicu okrivljenog za krivično djelo koje mu je stavljen na teret, iz razloga što je cijelo vrijeme okrivljeni govorio istinu. Okrivljeni je poznavao način na koji se prodaju vrednosni papiri – Vinjete i to samo na graničnom prelazu, autima sa stranim registarskim oznakama koja ulaze u državu te da se na drugom mjestu ne mogu prodati, što potvrđuje i svjedok A. S.. Ova svjedokinja je takođe potvrdila da je okrivljenom svakih 15 dana rađen popis te da kod njega nikada nije utvrđen manjak koji bi doveo u sumnju njegov rad a istakla je da je u slučaj kada bi otkrili manjak kod nekog službenika za naplatu Ministarstvo uvijek obavještavalo o tome a da je za Z.A. nikada nijesu obavijestili što direktno ukazuje u to da on nikada nije imao manjak. Ponovio je i da što se tiče postavljenog imovinsko pravnog zahtjeva od strane oštećenog kako je to sam predstavnik oštećene u svom svjedočkom iskazu izjavio, isti je neosnovan iz razloga jer u toku postupka nije utvrđeno da su vinjete u naznačenom iznosu i realizovane, što je kako navodi potvrđio i vještak finansijske struke na glavnem pretresu te eventualna šteta koja je mogla biti nanijeta je samo ona koja se odnosi na vrijednost papira koji je potrošen za štampanje ovih vinjeta. Dodao je još da optužba nije pružila nijedan dokaz da je okrivljeni u periodu prije ili pak poslije prestanka radnog odnosa kod Ministarstva, realizovao i jednu vinjetu. Takođe, vještak finansijske struke je istakao i da je optuženi, na dan 20. 04. 2010. godine, mogao imati saldo "0" (nula) - bez manjka. Dalje je naveo i da je svjedok A.S. posvjedočila da su okrivljenom sve do poslednjeg dana njegovog rada, rađeni petnaestodnevni popisi a Ministarstvo nije vodilo evidenciju o popisima koje je vršila svjedokinja A., koje činjenice je sud dužan cijeniti u korist okrivljenog jer je okrivljeni sve do 14. 05. 2010. godine bio bez manjka. Predložio je sudu da okrivljenog oslobodi od optužbe.

Radi utvrđivanja odlučnih činjenica i donošenja pravilne i zakonite odluke, sud je izveo dokaze, saslušao predstavnika oštećenog S.M.a, pročitao nalaz i mišljenje vještaka ekonomski struke D.Ć.a od 18. 01. 2012. godine i pojašnjenja data na glavnim pretresima od 31. 01. 2012. godine i 26. 09. 2012. godine, na predlog i uz saglasnost stranaka pročitao iskaz svjedokinje A.S.e, pročitao analitičku karticu na ime Z.A. za period od 01. 01. 2008. godine do 08. 12. 2011. godine, pročitao popise vinjeta na dan 15. 01. 2010. godine; 31. 01. 2010. godine; pročitao popisni list br. 004301 od 15. 02. 2010. godine, i popisni list broj 004303 i broj

004307, izvršio uvid u zaduženje vinjeta broj 30-60/2009 od 24. 12. 2009. godine i broj 30-46/2010 od 02. 02. 2010. godine, izvršio uvid u izvod o izvršenim uplatama od "E." naknada od 19. 07. 2010. godine, pročitao zapisnik o primo-poredaji vinjeta od 26. 08. 2010. godine, izvršio uvid u analitičku karticu na ime okrivljenog, i izvršio uvid u izvod iz kaznene evidencije na ime okrivljenog.

Cijeneći odbranu okrivljenog i dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi shodno čl. 370 Zkp-a, sud je utvrdio činjenično stanje i na osnovu istog zaključio da je okrivljeni izvršio krivično djelo stavljenu mu na teret optužbom i da je za isto kriv, iz sledećih razloga.

Naime, sud je cijenio iskaz svjedokinja A.S.e koja u svom iskazu datom u istražnom postupku u bitnom navodi, da je okrivljeni Z. radio kao službenik Ministarstva urudjenja prostora i zaštite životne sredine na poslovima naplate eko naknade na graničnom prelazu Dobrakovo. Navela je da je okrivljeni Z. vinjete zaduživao u dva navrata i to 24.12.2009. godine i 02.02.2010. godine, te da je ukupno zadužio vinjeta u novčanoj protiv vrijednosti od 30.750,00 €. Dalje je navela da su službenici Ministarstva u maju mjesecu vršili kontrolu i popis na graničnom prelazu Dobrakovo, a ona je upoznala sve zaposlene i naložila im da budu prisutni prilikom vršenja popisa. Navela je da Z. nije bio prisutan prilikom popisa i ako je bio obaviješten, a kasnije je obaviješten da se javi u Ministarstvo kako bi se tamo izvršio popis što on nije učinio. Dalje je navela da je u prostorijama Uprave policije PJ Bijelo Polje, zajedno sa okrivljenim Z.em izvršila popis vinjeta koje je on imao kod sebe i tom prilikom je konstatovan broj razduženih vinjeta i ukupna vrijednost koju okrivljeni duguje o čemu je sačinjen zapisnik.

Na glavnem pretresu svjedokinja A. ponovila je iskaz dat u istrazi, s tim što je dodala da je i ona zajedno sa ostalim angažovanim licima vršila naplatu E.T. na graničnom prelazu Dobrakovo, a imala je i zaduženje da kao koordinator naplate taksi vrši kontrolu realizovanih vinjeta svakih 15 dana, pa je na taj način vršila i kontrolu vinjeta koje je zadužio okrivljeni Z.A.. Pojasnila je da se njen posao sastojao u tome što bi prebrojala vinjete koje su ostale nerealizovane, a dodala je da ona nije imala uvid u iznos novca koji je uplaćivan kod banke po osnovu realizovanih vinjeta. Dodala je i da su je iz Ministarstva obavještavali u slučaju kada bi otkrili manjak kod nekog službenika za napaltu, a kazala je da je u tom pravcu za Z.A. nikada nijesu obavještavali da su eventualno primjetili postojanje manjka. Kazala je još da na dan kada joj je predao vinjete u prostorijama Uprave policije PJ u Bijelom Polju, da je tada kazao kako je jedan broj vinjeta izgubio. Pojasnila je i da je procedura naplate E.T. podrazumijevala da obveznik kupi vinjetu na graničnom prelazu prilikom ulaska u Crnu Goru. Na glavnem pretresu od 22.12.2011. godine, svjedokinja A. je ponovila prethodno date iskaze, dodajući da je popise vršila svakih 15 dana odnosno prvog i petnaestog u mjesecu kada bi ona prebrojala vinjete koje su preostale kod zaposlenog, upisala njihov broj i nominalnu vrijednost s tim što ovo stanje nije uporedjivala sa stanjem po osnovu uplata kod CKB banke. Kazala je još da joj nije poznato da su je eventualno iz Ministarstva zvali zbog nedostavljanja petnaestodnevног izještaja a pojasnila je da je moguće da ukoliko ona nije izvršila neku od obaveznih petnaestodenvnih kontrola, da je to uradio sam zaposleni. Kazala je još da se okrivljeni nije pojavio na popisu koji je trebao da se obavi dana 14 ili 15.05.2010. godine i da on(okrivljeni) od tog dana ne radi na poslovima naplate eko takse, a popis obavljen dana 15.05.2010. godine, obavili su radnici iz Ministarstva i na taj popis se nije pojavio Z.A., a pojavila su se sva ostala pozvana lica. Iskaz ove svjedokinje sud je prihvatio, pri tom cijeneći da ova svjedokinja, imajući u vidu dio poslova koje je obavljala kao kontrolor, nije mogla utvrditi niti znati da li postoji eventualno manjak kod nekog od zaposlenih jer nije raspolagala podacima o izvršenim uplatama.

Sud je cijenio iskaz svjedoka S.M.a koji je u svom iskazu u bitnom naveo da je Z.A. od strane Ministarstva bio zadužen vinjetama koje su potvrde o naplaćenoj eko naknadi u ukupnoj vrijednosti od 30.750,00 € koje je zadužio u dva navrata. Kazao je da je okrivljeni do dana 29.04.2010. godine, upatio 2.722,00€ od prodatih eko naknada. Kazao je i da okrivljeni nije bio prisutan prilikom popisa obavljenog dana 14.05.2010. godine, a da je kasnije od strane službenika Ministarstva u više navrata telefonskim putem kontaktiran, kojom prilikom je okrivljeni obećao da će doći u Ministarstvo kako bi se izvršio popis, što nije učinio već je slučaj prijavljen Upravi policije PJ u Bijelom Polju. Dalje je kazao da su pripadnici Uprave policije PJ Bijelo Polje, dana 26.08.2010. godine, sačinili zapisnik o primopredaji vinjeta u kome je

konstatovano da je okriviljeni Z. predao vinjete u ukupnoj vrijednosti od 13.644,00€ i gdje je konstatovao da nije razdužio vinjete u ukupnoj vrijednosti od 14.384,00€. Pojasnio je da svaka vinjeta ima svoj serijski broj s tim što se on ne može izjasniti da li je neka od vinjeta koju nije razdužio okriviljeni Z., eventualno realizovana jer sistem u Ministarstvu ne daje takve podatke. Dalje je dodao da su vinjete vrijednosni papiri kojima je Ministarstvo zadužilo svakog službenika o čemu se vodila evidencija i kroz realizovane - uplaćene pazare a pazari se uplačuju nakon smjene. Dalje je kazao i da sve vinjete koje nijesu realizovane, službenici su bili dužni da razduže na kraju kalendarske godine, nakon čega se vrši zaduženje za novu godinu.

Na prethodnom glavnem pretresu ponovio je iskaz dat u istrazi s tim što je dodao da su se službenici koji su radili za Ministarstvo, razduživali sa taksama za prethodnu kalendarsku godinu tako da ih nijesu mogli prenijeti u novu kalendarsku godinu, pa sve vinjete koje Z. nije razdužio su se trebale realizovati tokom 2010. godine. Kazao je još i da mu je poznato kako su lica angažovana radi naplate eko takse jedna drugima prodavala ove vinjete kada bi ostali bez istih a sve dok ih Ministarstvo ne bi zadužilo novim vinjetama.

Na ranijem glavnom preterisu, ponovio je ranije date iskaze, pojašnjavajući da nadležni u Ministarstvu nemaju evidenciju da li je okriviljeni Z.A. eventualno vinjete koje nije razdužio i realizovao jer nemaju sistem koji to obrađuje. Ministarstvo kako je pojasnio, okriviljenog duži za navedeni novčani iznos, koji može biti opravdan ili razduženjem vinjeta ili uplatom novca u navedenom iznosu.

U ponovnom postupku svjedok S. ponovio je ranije date iskaze dodajući da ne zna koja je sADBina vinjeta koje okriviljeni Z. nije razdužio. Pojasnio je da je sa prodajom vinjeta na graničnim prelazima Ministarstvo prestalo da radi dana 31. 12. 2011. godine. Kazao je još da su službenici koji su vršili prodaju vinjeta na graničnim prelazima, a vinjete koje nijesu prodali do 31. 12. 2011. godine, razdužili Ministarstvu. Iskaz ovog svjedoka sud je u potpunosti prihvatio kao jasan odredjen i objektivan.

Iz sadržine pisanih dokaza, zaduženja vinjeta br. 30-60/2009 od 24. 12. 2009. godine i broj 30-46/2010 od 02. 02. 2010. godine, proizilazi da je okriviljeni Z.A. dana 24.12.2009. godine, zadužio ukupno 1.190 vinjeta čija je vrijednost 27.900,00 € što je potvrđio svojim potpisom dok iz zaduženja vinjeta broj 30-46/2010 od 02. 02. 2010. godine, proizilazi da je okriviljeni Z. dana 02.02.2010. godine, zadužio ukupno 210 vinjeta vrijednosti 2.850,00 €, što je takodje potvrđio svojim potpisom, dok iz sadržine analitičke kartice na ime okriviljenog proizilazi da je okriviljeni zadužio vinjeta u novčanoj protiv vrijednosti od ukupno 30.750,00 €.

Iz sadržine pisanog dokaza, izvoda o izvršenim uplatama od 19.07.2010. godine, utvrđeno je da je okriviljeni na račun Ministarstva ukupno uplatio 2.722,00 €, dok su iz sadržine analitičke kartice na ime okriviljenog za period od 01. 01. 2008. godine do 08. 12. 2011. godine, utvrđeni datumi uplata i stanja kod okriviljenog.

Iz sadržine pisanih dokaza popisa vinjeta i popisnih lista utvrđeno je stanje realizovanih vinjeta.

Iz sadržine pisanog dokaza zapisnika o primopredaji vinjeta sačinjenog u prostorijama Uprave Policije PJ Bijelo Polje sačinjenog dana 26.10.2010. godine, utvrđeno je da je okriviljeni navedenog dana predstavnici Ministarstva A.S.i predao vinjete u ukupnoj nominalnoj vrijednosti od 13.644,00 €, što je potvrđeno potpisom okriviljenog Z.A. i svjedokinje A.S.e.

Sud je cijenio nalaz i mišljenje vještaka ecc. struke D.Ć.a od 18. 01. 2012. godine.U svom nalazu vještak navodi da je na osnovu dokumentacije koja se nalazila u spisima predmeta utvrđio da je Z.A. kao službenik Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine bio zadužen za naplatu eko naknada na graničnom prelazu Dobrakovo. Dalje je naveo da je okriviljeni Z. na dan 24.12.2009.godine, zadužio vinjeta u ukupnoj vrijednosti od 27.900,00€ i na dan 02.02.2010. godine, zadužio je vinjeta u ukupnoj vrijednosti od 2.850,00 €. Vještak je u svom nalazu naveo i pregled uplate pazara od strane okriviljenog u ukupnom iznosu od 2.722,00 €. Dalje je naveo da su vršeni popisi i to na dan 15.01.2010. godine, 31.01.2010.godine, 15.02.2010. godine, 28.02.2010. godine i na dan 15.03.2010. godine. Vještak je dalje naveo da je na osnovu stanja zaduženih vinjeta, prodaje vinjeta i uplate novčanih sredstava te izvršenih popisa utvrđio da je

okriviljeni dana 24.12.2009. godine, zadužio vinjeta u ukupnom iznosu od 27,900,00€. U periodu od 24.12.2009.godine do 15.01.2010. godine, prodao je vinjeta u ukupnom iznosu od 730,00 € a za taj period uplatio je ukupno 250,00 € tako da je manje uplatio 480,00€. Dalje je naveo da je utvrdio da je okriviljeni za period od 16.01.2010. godine do 31.01.2010. godine, prodao vinjeta u novčanoj protiv vrijednosti od 520,00 €, a za taj period uplatio je 400,00 €, a manje je uplatio 600,00 €. Dana 02.02.2010. godine, okriviljeni je zadužio vinjeta u iznosu od 2.850,00 €. Za period od 01.02.2010. godine do 15.02.2010. godine, prodao je vinjeta u iznosu od 450,00 € a za taj period je uplatio 560,00 € tako da je manje uplaćeno 490,00 €. Za periodu od 16.02.2010. godine do 28.02.2010. godine prodao je vinjeta u iznosu od 430,00 € a za taj period uplatio je iznos od 430,00 € tako da je manje uplaćeno ostalo 490,00 €. Za period od 01.03.2010. godine do 15.03.2010. godine, prodao je vinjeta od 372,00 € a za taj period nije ništa uplatio tako, da je ostalo ukupno manje uplaćeno 862,00 €. U periodu od 16.03.2010. godine do 20.04.2010. godine, okriviljeni je uplatio 1.082,00 €, tako da je stanje na dan 20.04.2010. godine iznosilo 28.028,00 € a nakon što je vratio vinjete dana 26.08.2009. godine, u iznosu od 13.644,00 €, ostao je manjak od 14.384,00 €.

Vještak D. u svom mišljenju navodi da je okriviljeni Z. prilikom popisa vinjeta, koji su vršeni redovno do 15.03.2010. godine, iskazao manjak u iznosu razlike izmedju prodatih vinjeta i sredstava uplaćenih na žiro račun. Na dan 26.08.2010. godine, kod okriviljenog postoji manjak u iznosu od 14.384,00 €. Iskazani manjak je jedank razlici izmedju ukupno zaduženih vinjeta u iznosu od 30.750,00 € i iznosa uplaćenih sredstava po osnovu prodatih vinjeta od 2.722,00 € i iznosa razduženih vinjeta u iznosu 13.644,00 €. U pojašnjenu datog nalaza vještak D. je dodao da je na dan 15.03.2010. godine, okriviljeni iskazao manjak u iznosu od 862,00 € kako je navedeno u osnovnom nalazu, a pojasnio je i da iznos od 14.384,00€, predstavlja vrijednost zaduženih vinjeta, a da ne zna da li su te vinjete i realizovane. Nalaz i mišljenje ovog vještaka sud je u potpunosti prihvatio kao jasan stručan i objektivan dat po osnovu pravila struke i nauke te na osnovu pisanih dokaza sadržanih u spisima predmeta.

Iz izvoda iz kaznene evidencije na ime okriviljenog sud je utvrdio da isti do sada nije osudjivan.

Cijeneći odbranu okriviljenog dovodeći je u vezu sa izvedenim dokazima sud istu ne prihvata i cjeni je unaprijed straćunatom u cilju izbjegavanja sopstvene krivice. Okriviljeni nije sporio da je kao službenik Ministarstva prodavao eko takse (vinjete) na graničnom prelazu Dobrakovo. Nije sporno ni da je zadužio od Ministarstva, vinjete u ukupnoj novčanoj protivvrijednosti od 30.750,00 €. Vinjete je zadužio u dva navrata i to na dan 24.12.2009. godine i na dan 02.02.2010. godine, za kalendarsku 2010. godinu. Tokom postupka nesporno je utvrđeno da su vinjete hartije od vrijednosti, sa različitim nominalnim vrijednostima iskazanim u svakoj od vinjeta. Imajući u vidu da je okriviljeni Z. na dan kada je u prostorijama Uprave policije razdužio odredjeni broj vinjeta o čemu je i sačinjen zapisnik, te kod činjenice da je okriviljeni po osnovu prodatih vinjeta na račun Ministarstva uplatio novčani iznos od 2.722,00€ to jasno proizilazi da okriviljeni nije razdužio vinjete koje su mu povjerene u ukupnom novčanom iznosu od 14.384,00€. Branilac okriviljenog u završnoj riječi koju je prihvatio okriviljeni kazao je da se vinjete mogu prodati jedino na graničnom prelazu a okriviljeni se branio da je nedostajuće vinjete negdje zagubio.

Ovakvu odbranu sud ne prihvata, obzirom da je po ocjeni ovog suda moguće prodati vinjete ne samo na graničnom prelazu već na svakom drugom mjestu, gdje bi se našao potencijalni kupac, koji je obavezan da prilikom ulaska vozilom u Crnu Goru posjeduje važeću vinjetu za 2010 godinu. Dakle kako to navodi i okriviljeni, vinjeta se prodavala samo licima koja bi se pojavila na graničnom prelazu sa vozilom stranih registrarskih oznaka, dok lica sa vozilom, na kojima je postojala važeća vinjeta, ista nije nuđena na prodaju. Imajući u vidu prethodno navđeno, ovaj sud izvodi životno logičan zaključak, da ukoliko neko lice, na bilo koji način, dođe u posjed važeće vinjete i mimo graničnog prelaza i vinjetu nalijepi na šoferšajbnu vozila, da u tom slučaju nema obavezu kupovine vinjete kad se pojavi na graničnim prelazima Crne Gore, tokom 2010 godine. Stoga imajući u vidu ovakav zaključak suda neprihvatljiva je odbrana okriviljenog da je nedostajuće vinjete zagubio i da ih nije mogao realizovati van graničnog prelaza, posebno imajući u vidu njegove navode, date na glavnem pretresu od 21.09.2011. godine, kada je kazao kako je navodno pronašao još zagubljenih vinjeta i obećao da će ih priložiti sudu na sledećem glavnom pretresu što nije učinio, dok se u ponovnom postupku branio da je zapravo u svojoj kući pronašao, ne

vinjete već, tzv."Paragon blokove", koju odbranu iznosi u ponovnom postupku. Takodje, kako to proizilazi iz iskaza svjedokinje A.S.e na popisu obavljenom dana 14.05.2010. godine, i pored toga što je bio obaviješten jedino se nije pojavio upravo okrivljeni Z., niti je kasnije na više poziva iz Ministarstva, razdužio povjerene vinjete, već je jedan dio tih vinjeta razdužio tek nakon prijave Ministarstva, Upravi policije. Dakle, okrivljeni počev od dana kada su predstavnici Ministarstva vršili kontrolu na graničnom prelazu Dobrakovo, a što je bilo 14. 05. 2010. godine, ne razdužuje preostale vinjete, pri tom kontinuirano iznosi tvrdnju da će razdužiti nerealizovane vinjete, prvo predstavnicima Ministarstva, koji ga, kako je to naveo svjedok S., u više navrata pozivaju da to učini, da bi tek dana 26.08.2009. godine u prostorijama Uprave policije razdužio jedan dio nerealizovanih vinjeta. Okrivljeni jedini nije bio prisutan popisu obavljenom od strane nadležnih iz Ministarstva dana 14. 05. 2010. godine, pravdujući svoje neprisustvo činjenicom da je radio noćnu smjenu. Međutim, kako je sam naveo takođe noćnu smjenu prije samog popisa radila su sa njim još dva lica koja su, kako to proizilazi iz iskaza svjedokinje A., bila prisutna tokom obavljanja popisa, pa se na popisu nije pojavio jedino okrivljeni Z.. Dakle, okrivljeni je imao više od 3 (tri) mjeseca vremena da razduži nerealizovane vinjete Ministarstvu a svjestan je činjenice da ih je zadužio, kao i da mu je, kako je sam naveo, sporazumno prestao radni odnos. Takođe, okrivljeni na glavnem pretresu od 21. 09. 2011. godine, iznosi odbranu da je pronašao nedostajuće vinjete, navodeći da će ih prezentirati sudu, što nije učinio jer je kasnije objasnio da ih zapravo nije ni pronašao. Sve prethodno istaćeno ukazuje da okrivljeni kontinuirano iznosi tvrdnje, kako je zapravo zagubio nerealizovane vinjete, pri tom ne podnosi prijavu niti obaveštava nadležne organe o eventualnom gubitku zaduženih vinjeta, što je bilo logično da učini za slučaj da ih je stvarno zagubio. Iz navedenih razloga sud odbranu okrivljenog ne prihvata i cijeni je isključivo sračunatom u cilju izbjegavanja sopstvene odgovornosti.

Ne prihvatajući odbranu okrivljenog a iz dokaza izvedenih na glavnem pretresu sud je utvrdio činjenično stanje da je okrivljeni Z., u periodu od 24. 12. 2009 do 14. 05. 2010 godine, radio kao sližbenik Ministarstva uređenja prostora i zaštite životne sredine, na graničnom prelazu »Dobrakovo«, u kom periodu je zadužio vinjete u ukupnoj vrijednosti od 30.750,00 €, te da je na ime prodatih vinjeta na račun Ministarstva u navedenom periodu uplatio ukupno 2.722,00€ a da je dana 26. 08.2010. godine okrivljeni, predstavnici Ministarstva A.S.i, predao vinjete u ukupnoj nominalnoj vrijednosti od 13.644,00€, te da je razlika između vrijednosti vraćenih vinjeta i sredstava uplaćenih na ţiro račun Ministarstva i ukupno zaduženih vinjeta, iznosi 14.384,00 €, u kom iznosu je okrivljeni prisvojio vinjete kao vrijednosne papire, pa su se u njegovim radnjama stekla obilježja bića krivičnog djela pronevjera iz člana 420 st. 2 u vezi st. 1 Krivičnog zakonika.

Cijeneći subjektivni odnos okrivljenog prema izvršenim radnjama krivičnog djela, sud je mišljenja da je isti bio svjestan da svojim radnjama čini zabranjenu djelatnost, a što je u konkretnom slučaju i htio, postupajući sa direktnim umišljajem, pri čemu je umišljaj okrivljenog bio usmjeren na prisvajanje vinjeta koje su mu povjerene u radu, na način opisan u izreci presude, a u namjeri da pribavi za sebe protivpravnu imovinsku korist, pa su se u njegovim radnjama, pored objektivnih, stekli i subjektivni elementi bića krivičnog djela stavljeno mu na teret.

Odlučujući u pogledu vrste i visine krivične sankcije, sud je cijenio sve okolnosti iz čl. 42 Krivičnog zakonika, pa je na strani okrivljenog od olakšavajućih okolnosti našao da se radi o mlađoj osobi, licu koje do sada nije osudjivano što kazuje da nije sklon vršenju krivičnih djela, pa u nedostatku otežavajućih okolnosti sud je mišljenja da olakšavajuće okolnosti na strani okrivljenog predstavljaju osnov za izricanje uslovne osude, kao krivične sankcije i istom utvrdio kaznu zatvora od 1 (jednu) godinu, pri tom cijeneći da bi pristupanje izvršenju kazne suviše represivno djelovalo na okrivljenog, nego da će i samo upozorenje, uz prijetnju kaznom, dovoljno uticati na istog da u buduće ne vrši ova i slična krivična djela i na taj način se ostvariti svrha uslovne osude predviđena u čl. 52 u vezi čl. 4 st. 2 Krivičnog zakonika, te ostvariti svrha generalne i specijalne prevencije.

Shodno čl. 226 Zakonika o krivičnom postupku, odlučeno je u pogledu paušala, pa je okrivljeni obavezan da plati sudu iznos od 45,00 €, pri čemu je sud vodio računa o složenosti i trajanju krivičnog postupka, a shodno čl. 229 istog Zakonika u pogledu ostalih troškova krivičnog postupka, pa je sud

obavezao okriviljenog da plati troškove krivičnog postupka, a koji se odnose na nagradu za izvršeno vještacenje vještaku ekonimske-strike, kome su sredstva isplaćena iz predračunskih sredstava suda, u iznosu od 165,00€.

Shodno čl. 239 ZKP-a, okriviljeni je obavezan, da oštećenom Ministarstvu održivog razvoja i turizma, ranije Ministarstvo uređenja prostora i zaštite životne sredine, plati iznos od 14.384,00€, u kom iznosu je punomoćnik oštećenog i postavio imovinsko-pravni zahtjev.

Iz iznijetih razloga shodno čl. 374 Zakonika o krivičnom postupku, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U BIJELOM POLJU

Dana 22. 02. 2013. godine

ZAPISNIČAR SUDIJA

Draginja Bošković s.r Ivan Adamović, s.r
